

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 10Sžfk/39/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8018200080
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Potásch
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:8018200080.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD. a členiek senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. a JUDr. Zuzany Mališovej, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Podtatranská hydina a.s., so sídlom Slavkovská cesta 54, 060 01 Kežmarok, IČO: 31 651 682, právne zastúpený: kvasňovský & partners | advokáti s.r.o., so sídlom Dunajská 32, 811 08 Bratislava, IČO: 51 003 848, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102305385/2017 zo dňa 06.11.2017, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 5S/8/2018-90 zo dňa 27. novembra 2018, takto

rozhodol:

- I. Návrh sťažovateľa na prerušenie konania o kasačnej sťažnosti zo dňa 21.11.2019 sa **z a m i e t a**.
- II. Kasačná sťažnosť sa **z a m i e t a**.
- III. Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

I.
Konanie pred správnym súdom

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 102305385/2017 zo dňa 06.11.2017 potvrdzujúceho rozhodnutie Daňového úradu Prešov č. 104524270/2016 zo dňa 21.12.2016, ktorým správca dane podľa § 68 ods. 5 a 6 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) určil žalobcovi rozdiel v sume 234.788,08 eura na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2012, nepriznal nadmerný odpočet dane v sume 14.613,45 eura a vyrubil daň v sume 220.174,63 eura.

2. Správny súd sa po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj správcu dane, v prvom rade musel vysporiadať so žalobnou námietkou, že zo strany žalovaného, ako aj správcu dane došlo k porušeniu zásady proporcionality za okolností, keď správca dane v daňovej kontrole mal prekročiť zákonom stanovenú maximálnu dobu trvania daňovej kontroly z dôvodu prerušenia daňovej kontroly za účelom získania informácií na základe žiadostí o medzinárodnú výmenu informácií (ďalej aj „MVI“). Z obsahu administratívneho spisu žalovaného mal súd za preukázané, že daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane u žalobcu za zdaňovacie obdobie august 2012 začala dňa 22.04.2013 a ukončená bola doručením protokolu žalobcovi dňa 03.07.2015. Správca dane prerušil daňovú kontrolu rozhodnutím zo dňa 12.11.2013 a znovu pokračoval v konaní

na základe oznámenia zo dňa 02.03.2015 po pominutí dôvodov na prerušenie na základe podaných informácií o MVI dňa 26.02.2015. Správca dane však v tomto prípade nebol nečinný, keďže mu neboli doručené odpovede na žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií.

3. Správny súd neakceptoval žalobnú námietku nedodržania zákonnej lehoty pri výkone daňovej kontroly a poukázal na skutočnosť, že otázkou zákonnosti prerušenia daňovej kontroly a jej vplyvu na protokol z daňovej kontroly ako zákonného dôkazného prostriedku v súvislosti s Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „ÚS SR“ alebo „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 24/2010 sa zaoberal ÚS SR vo svojom uznesení sp. zn.: III. ÚS 726/2016-20. S dôrazom na obsah uvedeného uznesenia ústavného súdu správny súd aj v tomto prípade dodal, že pokiaľ bol žalobca toho názoru, že zo strany správcu dane nebol zachovaný postup a lehoty na vybavenie žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií podľa citovaného nariadenia, v dôsledku čoho daňová kontrola trvala dlhšie ako jeden rok (vrátane jej prerušenia), mohol sa svojich práv a právom chránených záujmov domáhať v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy, čo však v tomto prípade zo strany žalobcu vykonané nebolo. Správny súd bol preto toho názoru, že zo strany správcu dane a žalovaného nedošlo k zásahu do práv a právom chránených záujmov žalobcu a tým ani k nezákonnosti napadnutého rozhodnutia a námietku žalobcu ohľadom nedodržania zákonnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly považoval za nedôvodnú.

4. Správny súd naopak uviedol, že nie je pravdou, že z MVI správca dane dospel iba k záveru, že poštové zásielky pri spoločnosti Mirbes, s.r.o. a SLOVAKIA FARMA s.r.o. nie sú preberané a nereagujú na žiadosti o predloženie dokladov, pretože počas prerušenia konania v čase od 22.11.2013 do 26.02.2015 došlo k viacerým dožiadaniam správcu dane o MVI zahraničných daňových subjektov z Poľska, ako aj z Českej republiky. Správny súd poukázal v tejto časti rozsudku na žiadosti správcu dane z 03.10.2013 ohľadom spoločnosti CEDROB S.A. a odpoveď na ňu z 11.04.2014, ďalej na žiadosť o MVI z 13.10.2014 ohľadom spoločnosti BESKID 1Sp. z o.o. v likvidácii a odpoveď na ňu z 24.10.2014, ďalej na žiadosť z 25.09.2013 o MVI ohľadom spoločnosti SPÓLKA JAWNA MIKULEC a odpoveď zo dňa 03.12.2014, na základe žiadosti z 23.09.2013 ohľadom spoločnosti Loius Dreyfus Commodities Polska Sp. z o.o. a odpovedi na ňu z 05.12.2013 ohľadom spoločnosti OKREGOWA SPÓLDZIELNA MLECZARSKA W GIZYCKU a odpoveď na ňu zo dňa 29.10.2013. Nahliadnutím do spisov správcu dane z 28.05.2015 sa oboznámil správca dane s odpoveďou na MVI z 18.02.2014. Ohľadom daňového subjektu KOVÁŘ plus s.r.o. za účelom preverenia splnenia podmienok na uplatnenie oslobodenia od dane na základe faktúr od odberateľa SPÓLKA JAWNA MIKULEC bola doručená na základe žiadosti o MVI dňa 02.05.2015 odpoveď poľskej daňovej správy. Daňová kontrola bola správcom dane dňa 12.11.2013 rozhodnutím č. 9712402/5/5059396/2013/Mis prerušená odo dňa 22.11.2013 do 26.02.2015, kedy pominuli dôvody na prerušenie daňovej kontroly.

5. Odôvodnenie správcu dane zložitou dožiadaných informácií bolo podľa názoru správneho súdu na mieste vzhľadom na rozsah a počet dožiadaní a zo strany správcu dane v tomto prípade nešlo ani o neúčelnosť postupu, ani o poškodenie práv žalobcu v daňovej kontrole. Dĺžka daňovej kontroly bola tak ovplyvnená objektívnymi skutočnosťami, za ktoré bezpochyby považuje správny súd vyžiadanie predmetných MVI. Neobstojí námietka žalobcu, že správca dane porušil ustanovenie o maximálnej dĺžke konania a zásadu primeranosti a zákonnosti pri správe daní. Podľa názoru správneho súdu - práve naopak - za účelom dodržania zásady zákonnosti vykonal uvedený postup pri dožiadaní MVI za účelom náležitého zistenia skutkového stavu veci. Týmto svojím postupom v žiadnom smere neporušil subjektívne práva žalobcu, pričom o všetkých výsledkoch zistených na základe MVI informoval správca dane daňový subjekt, pričom postupoval podľa ustanovení daňového poriadku. Podľa § 61 ods. 1 Daňového poriadku bola daňová kontrola, ktorá začala dňa 22.04.2013 prerušená od 22.11.2013 do 26.02.2015, počas ktorej zákonné lehoty neplynuli a protokol z daňovej kontroly bol vyhotovený dňa 17.06.2015. Z uvedeného - podľa názoru krajského súdu - vyplýva, že daňová kontrola trvala menej ako jeden rok, teda v súlade s § 46 ods. 10 Daňového poriadku, preto túto námietku považoval správny súd za nedôvodnú.

6. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného ďalej správny súd zistil, že žalobca bol oboznamovaný so skutočnosťami, ktoré sú predmetom preverovania oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu zo strany správcu dane, a to v prvom rade doručeným rozhodnutím o prerušení kontroly zo dňa 12.11.2013, v ktorom mu správca dane oznámil dôvod prerušenia daňovej kontroly. Taktiež správca dane vyzýval žalobcu, aby sa vyjadril ku skutočnostiam týkajúcich sa dodávateľských faktúr v sume 802.161,58 eura od spoločnosti Mirbes s.r.o. a v sume 606.566,74 eura od spoločnosti SLOVAKIA

FARMA s.r.o. Na túto výzvu žalobca reagoval ústnym podaním dňa 25.03.2015, kedy bol kontrolovaný daňový subjekt oboznámený s doterajšími výsledkami zistení získaných správcom dane pri výkone daňovej kontroly od miestnych správcov dane aj z MVI. Nemožno sa preto stotožniť s tvrdením žalobcu, že správca dane bol nečinný a zabránil mu uplatniť si práva vyjadrovať sa v priebehu daňovej kontroly k zisteným skutočnostiam, pretože tak, ako to vyplýva z vyššie uvedených skutočností, toto právo žalobca riadne využil a vyjadroval sa ku skutočnostiam, na ktoré bol správcom dane písomne vyzvaný. Tvrdenie žalobcu, že žiadnym spôsobom nebol informovaný zo strany správcu dane o zistených skutočnostiach je preto z tohto dôvodu účelové.

7. Správca dane zaslal dožiadanie Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy v Poprade zo dňa 25.09.2013 (podľa § 26 ods. 7 Daňového poriadku) o oznámenie, či žalobcovi boli vydané v mesiacoch január - jún, august - október 2012 certifikáty na vývoz živých zvierat jatočných kurčiat a na aké množstvo. Správny súd argumentoval tým, že daňové orgány v odôvodnení rozhodnutí netvrdili, že certifikát považujú za výlučný dôkaz na splnenie podmienok priznania DPH podľa zákona o DPH. Predložením certifikátov však bolo spochybnené formálne deklarovanie dodávky tovaru od dodávateľa - spoločnosti Mirbes, s.r.o. a SLOVAKIA FARMA s.r.o. tak, ako ich deklaroval žalobca. Bolo potrebné poukázať na to, že z odpovedi na medzinárodnú výmenu informácií podanej poľskou daňovou správou je zrejmé, že tovar bol prepravovaný spoločnosťou BESKID, ktorá znášala aj náklady na prepravu hydiny do Poľskej republiky, čo potvrdil aj sám daňový subjekt BESKID pri medzinárodnej výmene informácií, keď uviedol, že prepravu tovaru sám zabezpečoval a znášal aj náklady na prepravu. To isté potvrdili aj spoločnosti CEDROB S.A. a GÓR - STAL Sp. z. o.o. Z uvedeného vyplýva, že certifikát nebol výlučným dôkazom pre preukázanie splnenia podmienok priznania dane podľa § 49 a § 51 zákona o dani z pridanej hodnoty, ale bol jedným z dôkazov, ktorý spochybnil, že dodávka tovaru od dodávateľa Mirbes, s.r.o. a SLOVAKIA FARMA s.r.o. sa uskutočnila tak, ako ju deklaroval žalobca predloženými dokladmi. Z dožiadania Regionálnej a veterinárnej správy Košice - mesto zo dňa 09.03.2015 mali daňové orgány za preukázané, že spoločnosť Mirbes, s.r.o. ani SLOVAKIA FARMA s.r.o. do kontaktu s tovarom priamo neprichádzala; je uvedená na sprievodných dokladoch k tovaru iba ako príjemca.

8. Vo vzťahu k nepriznaniu nároku na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z dodávateľských faktúr od dodávateľa Mirbes, s.r.o. a SLOVAKIA FARMA s.r.o. žalobca tvrdil, že všetky informácie a dôkazy, ktoré správca dane získal v rámci medzinárodnej výmeny informácií, ako aj v rámci výziev a dožiadaní, preukazujú, že tieto spoločnosti boli v kontrolovanom období august 2012 existujúcimi subjektmi, boli registrované ako platiteľ DPH s prideleným identifikačným číslom pre DPH a boli súčasťou obchodných vzťahov. Nesúhlasil teda s tvrdením, že tieto spoločnosti nevykonávali reálnu hospodársku činnosť, pričom poukázal na názor Súdného dvora Európskej únie vo veci C-277/14 PPHU Stehcamp, že nekontaktnosť dodávateľa tovaru sama o sebe nie je dôvodom na nepriznanie práva na odpočítanie dane, zvlášť ak z iných dôkazov vyplýva, že dodávateľ v čase dodania tovaru vykonával ekonomickú činnosť a nadobudol právo s predmetným tovarom nakladať ako vlastník.

9. Správny súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že žalovaný, ako aj správca dane odôvodňovali svoj postup a rozhodnutia výlučne tým, že spoločnosť Mirbes, s.r.o. a SLOVAKIA FARMA s.r.o. sú nekontaktné. Ako vyplýva z obsahu administratívneho spisu a napadnutého rozhodnutia žalovaného, správca dane preveroval skutočnosti týkajúce sa ekonomickej činnosti týchto spoločností v čase realizovania dodávok tovaru. V prípade spoločnosti Mirbes, s.r.o. a SLOVAKIA FARMA s.r.o. správca dane preveroval tieto spoločnosti formou dožiadania zo dňa 08.07.2013, kde z odpovedí na tieto dožiadania zistil, že tieto spoločnosti sú nekontaktné, na adrese podľa obchodného registra nesídlia a nie je tam žiadna prevádzka ani kancelária a nie je tam vykonávaná reálna ekonomická činnosť spoločnosti. Za mesiac august 2012 podali tieto spoločnosti daňové priznania, v ktorých vykázali nízku daňovú povinnosť. Tieto daňové subjekty vykazujú veľké obraty na vstupe a výstupe, ale výsledkom je nízka daňová povinnosť. Daňové priznania za august až december 2012 boli podané naraz dňa 06.05.2013. Žiadna z daňových povinností nebola zaplatená a daňové subjekty vykazujú k mesiacu jún 2015 nedoplatky voči správcovi dane 3.386 000 eura. Odborom boja proti podvodom FR bola správcovi dane postúpená informácia z 30.01.2013 a 08.10.2013, z ktorej vyplýva, že spoločnosti Mirbes, s.r.o. a SLOVAKIA FARMA s.r.o. na adrese Popradská 66, reálne žiadne kancelárske priestory nevyužívali a nemali tam zriadenú poštovú schránku. Poštu preberala pani X. a následne, keď si adresát poštu nevyzdvihol, odovzdávala ju späť poštovej doručovateľke. Spoločnosť Mirbes, s.r.o. mala založené tri účty v bankách, pričom zakladateľom a disponentom týchto účtov bola p. T. F. a v prípade dvoch účtov aj MVDr. Pavol Konkol', štatutárny zástupca žalobcu. Ďalej vo vzťahu k spoločnosti Mirbes, s.r.o. si

správca dane zadovážil ďalší dôkaz z Okresného súdu Košice I., ktorý mu bol doručený dňa 12.02.2015, ktorý obsahoval návrh na zrušenie tejto obchodnej spoločnosti zo dňa 07.08.2012, ktorý na Okresný súd Košice I. podal konateľ spoločnosti Mirbes, s.r.o. Petr Rančák. V tomto návrhu konateľ uviedol, že spoločnosť Mirbes, s.r.o. nevykonáva žiadnu podnikateľskú činnosť, nemá žiaden majetok, ktorý by postačoval na náhradu primeraných výdavkov a odmeny za výkon funkcie likvidátora. Bankové účty spoločnosti sú zrušené, spoločnosť nie je vlastníkom žiadnych hnutelných ani nehnuteľných vecí a nie je majiteľom žiadnych iných majetkových hodnôt. Spoločnosť si neplní svoju povinnosť a nezaložila v zbierke listín Okresného súdu Košice I. riadnu individuálnu účtovnú závierku za najmenej dve účtovné obdobia nasledujúce po sebe, a to v rokoch 2010 a 2011, čím je daný dôvod jej zrušenia súdom podľa § 68 ods. 6 písm. f/ Obchodného zákonníka. Na dôkaz, že nemá žiaden majetok, predložil potvrdenie o zrušení účtov spoločnosti Mirbes, s.r.o., z čoho jednoznačne vyplývalo, že v mesiaci august 2012 spoločnosť Mirbes, s.r.o. nevykonávala žiadnu ekonomickú činnosť.

10. Správny súd sa nestotožnil ani so žalobnou námietkou žalobcu, že sa správca dane a žalovaný riadne nevysporiadali so svedeckými výpoveďami T. F., ktorá mala konať za spoločnosť Mirbes, s.r.o. a SLOVAKIA FARMA s.r.o. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného je nesporné, že žalovaný, ako i správca dane sa rozsiahlym spôsobom vysporiadali s vykonaným dokazovaním, a to aj s výsluchom svedkyne T. F.. Z obsahu administratívneho spisu, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že správca dane vykonal úkony, aby zabezpečil dôkaz, na ktorom trval žalobca, a to vykonanie vypočutia svedka T. F.. Správca dane aj žalovaný vyhodnotili zrealizovaný výsluch T. F. dňa 15.10.2013 a 02.07.2015, keď v prvom rade konštatovali, že dňa 15.10.2013 T. F. vypovedala ako svedkyňa vo vzťahu k daňovému subjektu HYDINA SLOVENSKO s.r.o.. Zápisnicu o výsluchu si zaobstaral správca dane ako jeden z dôkazov. Podrobne popísal obsah výpovedí T. F. zo dňa 02.07.2015 a 25.09.2015 až žalovaný vo svojom rozhodnutí, kde bolo konštatované, že po vykonaní vypočutia T. F. nemali pochybnosti o vykonaných dôkazoch, ktoré preukazovali, že T. F. nejednala s poľskými dodávateľmi tovaru.

11. Z vykonaného dokazovania odpovedí na žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií vyplynulo, že s dodávateľmi konal MVDr. Pavol Konkol' a Marián Janoščík (zamestnanec a štatutárny zástupca žalobcu). Preukázaná bola aj skutočnosť, že MVDr. Pavol Konkol' mal dispozičné právo k účtom spoločnosti Mirbes, s.r.o. a spoločnosti SLOVAKIA FARMA s.r.o., čo p. Konkol' pri ústnom pojednávaní dňa 08.03.2016 neuviedol. Generálnu plnú moc a plnú moc pre Mariána Janoščíka vo vzťahu k spoločnosti Mirbes, s.r.o. T. F. aj napriek výzve správcu dane nepredložila, tieto - naopak - predložil žalobca spolu s vyjadrením k protokolu. Správca dane a žalovaný reagovali na všetky zistené skutočnosti a vyjadrenia T. F., ako aj žalobcu, pričom po vyhodnotení všetkých už vyššie uvedených skutočností dospeli k záveru, že T. F. za spoločnosť Mirbes, s.r.o. ani SLOVAKIA FARMA s.r.o. nekonala, tovar neobjednávala a nejednala s dodávateľmi tovaru, s čím sa správny súd stotožnil v celom rozsahu. Výsluch T. F. nebol jediným, ale jedným z množstva dôkazov na preukázanie uvedeného záveru.

12. K námietke žalobcu ohľadom vykonania výpovede svedkyne T. F. zo dňa 15.10.2013 s dôrazom na ustanovenie § 25 Daňového poriadku, správny súd vyhodnotením zistených skutočností dospel k záveru, že správca dane pri zabezpečovaní výsluchu T. F. ako svedka konal v súlade s Daňovým poriadkom a o každom úkone žalobcu riadne a bezodkladne upovedomil. Podľa názoru súdu ani opakovanie výsluchu T. F. by neprivedilo pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie s prihliadnutím na výsledky rozsiahleho dokazovania správcu dane. V čase vydania protokolu správca dane ešte nedisponoval postúpenými informáciami ohľadom výpovedí T. F. z 02.07.2015 a 25.09.2015, nakoľko tieto boli poskytnuté orgánmi polície až vo vyrubovacom konaní.

13. Správny súd v súvislosti s námietkami viažucimi sa k hodnoteniu dôkazov správcu dane uviedol, že zásada objektívnej pravdy, ktorá sa aplikuje v daňovom konaní, nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu. Je na správcovi dane vykonávajúcom dokazovanie a na jeho úvahe, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom doplní dokazovanie, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré má v priebehu konania k dispozícii.

14. Správny súd sa nestotožnil ani s tou námietkou žalobcu, v ktorej tento namietal porušenie dvojstrannosti konania. Rozhodnutia orgánov verejnej správy spĺňajú všetky zákonom požadované

kritériá a skutočnosť, že žalovaný sa nevysporiadal s odvolacími námietkami podľa predstáv žalobcu, nemôže byť dôvodom pre vyslovenie nezákonnosti postupu.

15. Správny súd odmietol aj úvahy žalobcu smerujúce k tomu, že rozhodnutia orgánov verejnej správy sú arbitrárne. Rozhodnutia oboch daňových orgánov sú odôvodnené, pričom žalovaný aj správca dane sa s námietkami žalobcu riadne vysporiadali.

16. Podľa názoru správneho súdu, nie je povinnosťou súdu poskytnúť odpoveď na všetky námietky vznesené v žalobe, ale v súlade s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva je súd povinný dať odpoveď iba na tie námietky, resp. otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny stav rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkom konania. Krajský súd ďalej odkazom na rozhodovaciu prax ÚS SR, resp. NS SR poukázal na to, že nie je jeho úlohou nahrádzať činnosť orgánov verejnej správy, ale túto len preskúmať v rozsahu zákonnosti ich postupov a rozhodnutí.

17. Správny súd v rozsudku poukázal na to, že správa daní vo vzťahu k fiškálnym záujmom štátu je príslušnými hmotno-právnymi a procesno-právnymi predpismi verejného práva upravená tak, že daňový subjekt má - okrem iného - povinnosť sám si daňovú povinnosť vypočítať, priznať ju a zároveň hodnoverne preukázať prostredníctvom riadne vedeného účtovníctva a iných listinných dôkazov, pričom v rámci daňového konania nesie dôkazné bremeno. Zároveň uviedol, že na vznik nároku na odpočítanie dane je potrebné splniť tak materiálne, ako aj formálne podmienky - teda daňový subjekt musí preukázať, že faktúry, príp. iné listiny, na základe ktorých si uplatňuje odpočet dane, presne odrážajú skutočne realizované plnenia. Poukázal na súdmi ustálenú právnu notoriету, podľa ktorej je faktúra relevantným dokladom len ak je nepochybné, že v nej uvedené údaje odrážajú reálne plnenie. Samotné zaúčtovanie dokladu ešte nie je dôkazom toho, že daňový subjekt je oprávnený uplatniť si odpočítanie dane z tohto dokladu (sp. zn. 8Sžf/26/2014 - NS SR).

18. Krajský súd vyhodnotil, že správca dane postupoval v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom, pri hodnotení dôkazov vychádzal z § 24 ods. 1 až ods. 4 Daňového poriadku a ako dôkaz použil všetky prostriedky, ktorými bolo možné zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Podľa názoru krajského súdu, tieto dôkazy boli získané v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi - vrátane Daňového poriadku. Správca dane sa riadil ustanovením § 44 ods. 1 Daňového poriadku a daňová kontrola bola vykonaná v rozsahu, ktorý bol nevyhnutne potrebný na dosiahnutie jej účelu.

19. Správny súd dospel bezpochyby k záveru, že správca dane vydal rozhodnutie, ktoré vychádzalo jednoznačne zo stavu veci zisteného v daňovom konaní, pričom obsahovalo všetky náležitosti ustanovené zákonom. V odôvodnení rozhodnutia sa vysporiadal s návrhmi a námietkami daňového subjektu a uviedol všetky úvahy, ktoré ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, podľa ktorých správca dane rozhodoval. Čo sa týka rozhodnutia žalovaného, tento poukázal na rozsiahle dokazovanie správcu dane, pričom sa s vykonaným dokazovaním v plnom rozsahu stotožnil a odkázal na splnenie jednotlivých ustanovení Daňového poriadku, pretože rozhodnutie správcu dane považoval za zákonné.

20. Pokiaľ žalobca namietal, že daňové orgány nezákonne použili dôkazy získané v trestnom konaní (zistenia miestne príslušného správcu dane Košice) pri miestnom zisťovaní NAKA Prezídium PZ Košice správny súd argumentuje obsahom ustanovenia § 24 Daňového poriadku, ktoré boli zabezpečené zákonnou formou. Správny súd pritom poukázal na judikatúru NS SR, z ktorej cituje „...najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že správca dane môže počas prebiehajúceho daňového konania použiť aj iné dôkazy než tie, ktoré boli zistené a vykonané v daňovom konaní, teda aj tie, ktoré boli zistené v trestnom konaní (§ 24 ods. 4 Daňového poriadku v spojení s § 3 Daňového poriadku)...“ [rozsudok NS SR sp. zn. 8Sžf/72/2015 zo dňa 28.02.2018].

21. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 175 ods. 1 v spojení s § 167 a § 168 SSP.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

22. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej ako „sťažovateľ“) riadne a včas kasačnú sťažnosť, ktorú odôvodnil podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/, h/ SSP. Navrhol, aby kasačný súd rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby zrušil rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vec vrátil správcovi dane na ďalšie konanie. Štruktúrne sťažovateľ svoju argumentáciu zhrnul do samostatných textových jednotiek (I. Zhrnutie priebehu konania a dôvody kasačnej sťažnosti, II. Právna úprava, III. Nesprávnosť postupu správneho súdu, IV. Neobstaranie dostatok potrebných podkladov pre rozhodnutie vo veci, V. Neodôvodnené prenesenie dôkazného bremena na žalobcu v neprimeranom rozsahu, VI. Nevysporiadanie sa s judikatúrou EÚ, VIII. Účelové spochybnenie predložených dokladov, IX. Prekročenie medze zákonom dovolenej správnej úvahy, X. Spoľahlivo, presne a úplne nezistený skutočný skutkový stav veci a porušenie princípu dvojinstančnosti konania, XI. Nemožnosť zastúpenia orgánov činných v trestnom konaní, XII. Vada vydaných rozhodnutí, XIII. Porušenie princípu proporcionality a nezákonnosť rozhodnutí, XIV. Petit kasačnej sťažnosti), pričom argumentácia sťažovateľa sa prelína, t.j. táto nesleduje vždy striktné označenie tej-ktorej textovej jednotky.

23. Sťažovateľ v princípe zotrval na svojej argumentácii, ktorú uviedol v konaní pred správnym súdom. S poukazom na judikatúru NS SR (R 34/2001, 6Sžo/207/2010, 4Sž/136/99) uviedol, že žalovaný a správca dane neobstarali dostatok potrebných podkladov pre rozhodnutie vo veci; spofahlivo, presne a úplne nezistili skutočný skutkový stav veci; prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy; rozhodnutie odôvodňovali nezákonným dôkazným prostriedkom; nevydali rozhodnutia v súlade s relevantnými zákonmi a ostatnými právnymi predpismi; nevydali rozhodnutia obsahujúce zákonom predpísané náležitosti; procesne nepostupovali v súlade s platným právnym poriadkom, a teda v zmysle § 191 ods. 1 SSP mali byť rozhodnutia žalovaného a správcu dane zrušené a vrátené žalovanému na ďalšie konanie. Dôvodom pre takýto postup správneho súdu malo byť to, že obe rozhodnutia vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci, sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, zistenie skutkového stavu bolo nedostačujúce pre riadne posúdenie veci, skutkový stav z ktorého vychádzajú rozhodnutia je v rozpore s administratívnymi spismi a nemá v nich oporu a došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o procesnom konaní, ktoré má za následok vydanie nezákonných rozhodnutí.

24. Neobstaranie dostatku potrebných podkladov pre rozhodnutie vo veci videl sťažovateľ v tom, že v preskúmaných rozhodnutiach absentuje zodpovedanie zásadných otázok, ktoré konkrétne relevantné informácie (podania, návrhy, vyjadrenia, dôkazy) sa stali podkladom pre rozhodnutie a prečo sťažovateľom označené dôkazy a námietky správca dane, žalovaný a správny súd nezohľadnili v procese rozhodovania. Správny súd mal podľa sťažovateľa podrobne posúdiť otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správne orgány vychádzali nie sú pochybné, alebo či logicky robia možným skutkový záver ku ktorému dospeli, a či sa vysporiadali s prípadnými protichodnými tvrdeniami a obsahom podkladov pri rozhodovaní. Uvedené podľa sťažovateľa nie je možné z odôvodnenia rozsudku správneho súdu vyvodiť.

25. Tvrdí, že správny súd jednotlivé dôkazy svedčiace v prospech sťažovateľa neuviedol a nevyhodnotil. Predmetom súdneho konania bol len opis skutkového deja a konštrukcie prevzaté zo strany správcu dane a žalovaného. Rozhodnutie súdu a správnych orgánov je postavené výlučne na domnienkach a hypotézach. Podľa sťažovateľa nie je pravda, že spoločnosť Mirbes, s.r.o. a SLOVAKIA FARMA s.r.o. nebola vlastníkom predmetného tovaru. Vlastníctvo bolo potvrdené tak zo strany dopravcov a dodávateľov, ako aj spočiatku zo strany T. F.. Postup žalovaného a súdu, v rámci ktorého pri uvedenej svedkyňi prevzali len tú výpoveď, ktorá svedčila v neprospech sťažovateľa, považuje sťažovateľ za zaujatý s tým, že na zvyšné výpovede súd ani len okrajovo neprihliadol a nevysporiadal sa s nimi. Sťažovateľ tiež poukázal na charakter menovanej svedkyne, ktorá bola Špecializovaným trestným súdom vo veci sp. zn. 4T/49/2015 uznaná vinnou z prečinu nepriamej korupcie. S poukazom na výpoveď svedkyne, potvrdzujúcu jej aktívnu činnosť ako obchodného zástupcu spoločnosti Mirbes, s.r.o. v priebehu roka 2013, mal sťažovateľ za to, že uvedené svedčí o riadnom výkone podnikateľskej činnosti spoločnosti v danom období, ktorej nečinnosť nastala až v čase, kedy sťažovateľ s touto spoločnosťou nespolupracoval. Sama svedkyňa uviedla, že mala na starosti objednávanie tovaru, čo správne orgány nevyhodnotili.

26. V časti námietky o nedôvodnom prenesení dôkazného bremena na sťažovateľa, poukázal sťažovateľ aj na rozsudky NS SR sp. zn. 3Sžf 1/2011, Sžf 82/2007 (pozn.: bez uvedenia súdneho oddelenia) a závery Nejvyššího správního soudu České republiky, sp. zn. 5Afs 131/2004. Naďalej zotrval na

tom, že v zmysle zákona o DPH svoj nárok na odpočet riadne preukázal relevantnými dôkazmi. Ak správne orgány chceli spochybniť nárok sťažovateľa, boli povinné vyvrátiť skutočnosti vyplývajúce z predložených dokumentov a uviesť, aké ďalšie iné dôkazy považujú za relevantné. Unesenie dôkazného bremena, ktoré správne orgány požadujú, je prekročením zákonom stanovených mantinelov a vzhľadom na neprimeranú administratívnu záťaž podnikateľského subjektu vzbudzujú podozrenie, že v rámci svojej kontrolnej činnosti účelovo vyberajú a vykladajú len tie skutočnosti, ktoré spochybňujú reálne prijatie alebo poskytnutie zdaniteľného plnenia. V rámci daňového konania boli okrem certifikátov pre vnútroštátny obchod správcovi dane a žalovanému k dispozícii ďalšie listinné dôkazy, ktoré v rozhodnutiach neboli vyhodnotené. Sťažovateľ s poukazom na rozsudok ESD vo veci C-146/05 uviedol, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by bol certifikát pre obchod vo vnútri spoločenstva rozhodujúcim listinným dôkazom pre preukázanie splnenia podmienok oslobodenia od dane z pridanej hodnoty, čo správny súd nesprávne právne posúdil.

27. Sťažovateľ mal za to, že žalovaný a správny súd sa nevysporiadali s judikatúrou ESD, pričom poukázal na viacero rozhodnutí, ktoré sú záväzné a ktoré neboli v rámci daného prípadu vykladané eurokonformne.

28. K jednotlivým dokladom, na ktorých boli založené rozhodnutia správnych orgánov uviedol, že daňová kontrola, ktorá im predchádzala, nemá zákonný ani ústavný podklad, bola vedená nanajvýš svojvoľne a výsledný protokol je nezákonným podkladom celého daňového konania a nemožno naň prihliadať. Dôvod začatia daňovej kontroly nemôže byť špecifikovaný len odkazom na znenie príslušného ustanovenia, ale je nevyhnutné, aby bol špecifikovaný konkrétnymi skutkovými okolnosťami daného prípadu.

29. Sťažovateľ ďalej namietal nezákonnosť spôsobu doručovania, keď zamestnankyňa poštového doručovateľa, p. U., mala preberať zásielky za splnomocneného zástupcu D.. F. A., avšak po uplynutí platnosti zmluvy, ktorá ju na tieto úkony oprávňovala. Sťažovateľ žiadal súd o dôkladné preverenie skutočností týkajúcich sa doručovania D.. F. A. prostredníctvom p. U., nakoľko táto skutočnosť má fatálne následky v každom daňovom konaní, v ktorom bola zásielka touto osobou prevzatá. Aj napriek tomu, že vadnosť doručovaných písomností sťažovateľ namietal, súd upozornil na nezákonnosť doručovania a žiadal o jeho prešetrenie, sám nepristúpil k jeho vykonaniu.

30. Sťažovateľ počas daňovej kontroly poukazoval na to, že spolupráca so spoločnosťou Mirbes, s.r.o. a SLOVAKIA FARMA s.r.o. bola uskutočňovaná v rámci riadnych obchodno-právnych vzťahov, legálnymi postupmi a pokiaľ boli niektoré formy spolupráce nadštandardné, ich účelom bolo zabezpečenie plynulosti jednotlivých transakcií so živou hydinou, ktoré si vyžadujú efektívnu, rýchlu a precíznu logistiku. Sťažovateľ opakovane uviedol, že sa správne orgány nezaoberali reálnou ekonomickou činnosťou spoločnosti Mirbes, s.r.o., keďže zistenia z roku 2013 sa nemôžu aplikovať na zdaňovacie obdobie sťažovateľa v roku 2012.

31. Sťažovateľ taktiež poukázal na vydanie rozhodnutí údajne mimo medzí príslušnej právnej úpravy, pričom správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, čím sťažovateľovi znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (napr. porušenie zásady voľného hodnotia dôkazov, prihliadanie na údajne nezákonné dôkazy a pod.). Správca dane, žalovaný a správny súd na základe sťažovateľom predloženej dokumentácie nepreukázali jej nepravdivosť, iba účelovo spochybňovali skutočnosti v nej deklarované a uvádzali hypotézy, podľa ktorých sa mal sťažovateľ zúčastňovať na obchodoch poznačených podvodom. Správny súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s námietkami sťažovateľa v dostatočnom rozsahu a neprihliadal na ne.

32. Podľa názoru sťažovateľa, napadnuté rozhodnutia v predmetnej veci trpia vadami nepreskúmateľnosti a ich vydaniu predchádzalo nedostatočné zistenie skutkového stavu. Ani správny súd nesmie byť podľa SSP bezvýnimočne obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu, obsahu a hodnotenia vykonaných dôkazov. Žalovaný a správny súd sa bez ďalšieho stotožnili a zároveň „sa uskrnili“ (pozn.: úvodzovky pridané kasačným súdom) na pomerne doslovný opis skutkového stavu predložený správcou dane, strohým skonštatovaním o správnosti postupu a nadnesení úvah, pri ktorých je v neprospech sťažovateľa poukazované na možné rozpory v tvrdeniach správcu dane a sťažovateľa. Je úlohou správneho súdu samostatne a nezávisle

hodnotiť správnosť a úplnosť skutkových zistení správneho orgánu a v prípade právnych deficitov je povinný nariadiť správne orgánu ich odstránenie. Správny súd len jednoducho konštatoval správnosť postupu predchádzajúceho súdneho konania, čím došlo k vydaniu rozhodnutia v rozpore so zákonom. Sťažovateľ zároveň opakovane poukázal na to, že orgány činné v trestnom konaní nemajú suplovať činnosť správcoz dane (to platí aj opačne) a v danej veci správca dane, žalovaný a aj správny súd opomenuli zásadu prezumpcie neviny.

33. Z odôvodnenia rozhodnutia správneho súdu je podľa sťažovateľa zrejmé, že sa venoval len dĺžke daňovej kontroly, činnosti spoločnosti Mirbes, s.r.o., SLOVAKIA FARMA s.r.o. a ekonomickej kauze a vykonanému dokazovaniu zo strany žalovaného a správca dane, pričom ostatné námietky v odôvodnení nespomenul. Súd sa postavil do role obhajcu žalovaného a správca dane a v odôvodnení sa snažil ospravedlniť a právne odôvodniť ich postup. V napadnutom rozsudku absentuje vlastné vysporiadanie sa s podstatnými žalobnými námietkami a argumentáciou žaloby, ako aj vlastné právne odôvodnenie záverov, čím súd postihol rozsudok deficitom nepreskúmateľnosti. Rozsudok neobsahuje zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Súd prevzal závery správnych orgánov bez toho, aby sa zaoberal všetkými rozhodujúcimi námietkami a skutočnosťami. Sťažovateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžfk/57/2017, ktorým zrušil rozsudok správneho súdu práve z dôvodu, že sa správny súd dostatočne nezaoberal argumentami sťažovateľa. V rámci svojej argumentácie sťažovateľ poukázal na to, že správne orgány používali pojmy ako „nárazník“, „známky účelovosti s cieľom získania daňovej výhody“, „účelové vystavovanie faktúr“, ktorých aplikáciu neodôvodnili.

34. Vo vzťahu k dĺžke daňovej kontroly sťažovateľ poukázal na to, že oba správne orgány nevysvetlili a nepreukázali skutočnosti, ktoré by ospravedlňovali nedodržanie stanovenej zákonnej lehoty. Rovnako nebola predložená žiadna listina, z ktorej by vyplynula osobitne stanovená lehota. Správca dane je zo zákona limitovaný na výkon daňovej kontroly lehotou jedného roka, okrem prípadov v ktorých vzniká potreba dožiadania, kedy je maximálnu dĺžku daňovej kontroly možné predĺžiť najviac o 6 mesiacov. S poukazom na bod 60. napadnutého rozsudku sťažovateľ uviedol, že ak mu dal súd do pozornosti možnosť domáhať sa ochrany svojich práv v konaní o nečinnosti orgánu verejnej správy, tak sám priznal, že správca dane bol po uplynutí lehôt v trvaní 3 mesiacov nečinný. Správca dane si mal lehoty ustrážiť a ak došlo k ich prekročeniu mal zistiť príčinu a dôvody a urgovať dožiadaný orgán. V rozhodnutí správneho súdu absentujú dôvody a správna úvaha o tom, aký význam malo tak dlhé prerušenie kontroly. Správca dane ukončil daňovú kontrolu po uplynutí zákonnej lehoty 1 roka odo dňa jej začatia, vrátane lehoty maximálne 3 mesiacov na jej prerušenie v zmysle nariadenia. Správne orgány a ani súd sa s touto otázkou nezaoberali, a to aj napriek tomu, že táto otázka bola predmetom diskusie pojednávania, čo súd v žiadnom bode svojho rozhodnutia neodôvodnil.

35. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ rôznou argumentáciou namieta porušenie princípu proporcionality. Postup správca dane, ktorým zvykne inštitúit prerušenia daňovej kontroly zneužívať na jej predlžovanie je neefektívny a nadbytočný, pričom neodôvodnene zaťažuje daňový subjekt. Zo strany žalovaného a súdu došlo k porušeniu zásady primeranosti a účelnosti v daňovom konaní, žalovaný nevyužil poznatky z daňových kontrol sťažovateľa (za iné zdaňovacie obdobia) a dĺžka daňovej kontroly bola umelo predĺžená. Sťažovateľ vo vzťahu k nezákonnosti rozhodnutia správca dane a protokolu o daňovej kontrole poukázal aj na nedodržanie zásady proporcionality v daňovom konaní. Rovnako sťažovateľ zopakoval svoju argumentáciu k maximálnym lehotám vo vzťahu k MVI, pričom mal za to, že správne orgány a súd neodôvodnili, prečo k prerušeniu daňovej kontroly muselo dôjsť v rámci nej samej a nie napr. v štádiu vyrubovacieho konania.

36. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti poukázal na argumentáciu uvedenú v priebehu administratívneho konania, stotožnil sa s posúdením veci správnym súdom a námietky uvedené v kasačnej sťažnosti považoval za neodôvodnené, pričom navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

III.

Konanie pred kasačným súdom

37. Prejednávaná vec bola dňa 16.05.2019 predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky - ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie - podľa právnej úpravy účinnej k danému dňu. Na Najvyššom súde Slovenskej republiky bola vec náhodným výberom (technickými prostriedkami schválenými Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky) pridelená na rozhodnutie senátu 10S - sp. zn.: 10Sžfk/39/2019. S účinnosťou ku dňu 1. augusta 2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) začal svoju právomoc vykonávať Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, pričom k tomuto dňu prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky výkon súdnictva vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola preto zo zákonných dôvodov podľa predchádzajúcej vety náhodným výberom (technickými prostriedkami schválenými Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky) pridelená na rozhodnutie kasačného senátu 4S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

38. Pre úplnosť kasačný súd dodáva, že uznesením sp. zn. 10Sžfk/39/2019 zo dňa 01.03.2021 bolo konanie prerušené až do rozhodnutia Súdneho dvora EÚ o prejudiciálnych otázkach predložených v konaní vedenom pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 5Sžfk/34/2018. Tunajší súd dňa 09.02.2022 vydal uznesenie sp. zn. 10Sžfk/39/2019, ktorým nariadil pokračovanie tohto v konaní.

39. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

40. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa. Prvostupňovým rozhodnutím správca dane určil žalobcovi rozdiel v sume 234.788,08 eura na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2012, nepriznal nadmerný odpočet v sume 14.613,45 eura a vyrubil daň v sume 220.174,63 eura. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľky sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov), sa kasačný súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil správny súd zo zistení uvedených správnymi orgánmi, ako aj sťažovateľom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

IV.

Právne predpisy a právne názory kasačného súdu

41. Podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencie a záznamov, ktoré je povinný viesť.

42. Podľa § 61 ods. 1 písm. b/ Daňového poriadku správca dane daňové konanie môže preveriť, ak sa začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia alebo je potrebné získať informácie spôsobom podľa osobitného predpisu.

43. Podľa § 61 ods. 4 Daňového poriadku správca dane pokračuje v daňovom konaní z vlastného podnetu alebo na podnet účastníka daňového konania, ak pominuli dôvody, pre ktoré sa konanie prerušilo, alebo ak uplynula lehota uvedená v odseku 2. Pokračovanie v daňovom konaní správca dane písomne oznámi účastníkom konania.

44. Podľa § 61 ods. 5 Daňového poriadku ak je daňové konanie prerušené, lehoty podľa tohto zákona neplynú.

45. Podľa § 464 ods. 1 SSP ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie.

46. Senát 2S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky rozhodol v obdobnej veci rozsudkom sp. zn. 6Sžfk/65/2019 dňa 28.02.2022, na ktorého odôvodnenie senát 4S poukazuje, a s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje.

47. Sťažnostné body kasačnej sťažnosti sa dajú rozdeliť do viacerých okruhov. Sťažovateľ najprv tvrdil, že krajský súd v napadnutých rozsudkoch neuvádzal vlastné úvahy a neodpovedal na jeho podstatné námietky. Rozsudky dokonca považoval za nepreskúmateľné. Ďalej mal za to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, najmä pokiaľ išlo o rozloženie dôkazného bremena a jeho unesenie; táto námietka sa týkala aj posúdenia postupu žalovaného a správcu dane, osobitne pokiaľ ide o priebeh daňovej kontroly a jej prerušenia. Napokon sa sťažovateľ domáhal záveru, že krajský súd nerešpektoval aplikovateľnú skoršiu judikatúru.

48. Kasačný súd konštatuje, že sťažovateľ síce podal rozsiahle kasačné sťažnosti, ale ich obsah bol na mnohých miestach neurčitý a so súdenými vecami až zjavne nesúvisiaci (napríklad citácie zo Správneho poriadku). Kasačný súd sa nemohol zaoberať vágne formulovanými generálnymi ponosami sťažovateľa, že sa jeho námietkami nezaoberal správny súd. Bez konkretizácie námietok, na ktoré sťažovateľ nedostal dostatočnú odpoveď, nie je možné posúdiť, či je toto tvrdenie opodstatnené a či došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. To isté sa týka aj všeobecného konštatovania o nedostatočne zistenom skutkovom stave či nezaoberaní sa dôkazmi. Kasačná sťažnosť musí byť naformulovaná dostatočne konkrétne, pretože kasačnému súdu nepatrí úloha namiesto sťažovateľa vyhľadávať možné porušenia zákona zo strany správneho súdu. V kasačnom konaní majú účastníci rovné postavenie a súd je oprávnený preskúmať rozsudok krajského súdu len v rozsahu sťažnostných bodov (§ 5 ods. 9 veta prvá, § 453 ods. 2 S.s.p.). Vychádzajúc zo sťažnostných bodov vymedzených v kasačnej sťažnosti kasačný súd nevidel nedostatky v odôvodnení rozsudkov krajského súdu, ktorý sa aj napriek vágnosti a nekonkrétnosti samotných žalôb zodpovedne venoval všetkým žalobným bodom.

49. Kasačný súd len poznamenáva, že reakcia správneho súdu na námietky proti vyhodnoteniam svedeckých výpovedí svedkyne F. sa mu javí ako primeraná a zrozumiteľná.

50. K sťažnostnému bodu týkajúcemu sa namietaného nedodržania zákonnej lehoty pre trvanie daňovej kontroly kasačný súd tak ako krajský súd upozorňuje na rozhodnutie správcu dane z 12.11.2013, ktorým podľa § 61 ods. 1 písm. b/ Daňového poriadku prerušil predmetnú daňovú kontrolu odo dňa 22.11.2013 a inicioval konanie podľa čl. 7 Nariadenia Rady č. 2010/904/ES o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti DPH vo veci medzinárodnej výmeny informácií za účelom preverenia dodávok tovaru a služieb posudzovaných v rámci daňovej kontroly. Listom z 26.02.2015 oznámil správca dane daňovému subjektu, že prerušená daňová kontrola pokračovala dňom 26.02.2015, kedy pominuli dôvody prerušenia. Skutočnosť, že trojmesačná lehota na vybavenie žiadosti o MVI bola dožiadanou stranou prekročená, nemá vplyv na zákonnosť prerušenia konania podľa § 61 ods. 1 Daňového poriadku, ani na skutočnosť, že lehota na vykonanie daňovej kontroly počas prerušenia konania v zmysle § 61 ods. 5 Daňového poriadku neplynula. Záver krajského súdu, že v prejednávanej príhode nedošlo k prekročeniu maximálnej jednoročnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly, je preto podľa názoru kasačného súdu správny. V tomto zmysle nedošlo ani k porušeniu zásady proporcionality, čo vyplýva aj z úvah krajského súdu v napadnutom rozsudku, s ktorými sa kasačný súd stotožňuje.

51. Kasačný súd v tejto súvislosti tiež dáva do pozornosti rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-186/20 HYDINA SK s.r.o. z 30.09.2021, ECLI:EU:C:2021:786, pričom rozhodovanie o tejto

prejudiciálnej otázke bolo aj dôvodom prerušenia konania v súdených veciach. Súdny dvor Európskej únie dal na otázky položené Najvyšším súdom Slovenskej republiky odpoveď: „Článok 10 nariadenia Rady (EÚ) č. 904/2010 zo 7. októbra 2010 o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti dane z pridanej hodnoty v spojení s jeho odôvodnením 25 sa má vykladať v tom zmysle, že nestanovuje lehoty, ktorých prekročenie môže ovplyvniť zákonnosť prerušenia daňovej kontroly stanoveného právom žiadajúceho členského štátu dovtedy, kým žiadaný členský štát neposkytne informácie požadované v rámci mechanizmu administratívnej spolupráce stanoveného týmto nariadením.“ Kasačný súd odkazuje na tento výklad nariadenia, ktorý považuje za záväzný z dôvodu príslušnej právomoci Súdneho dvora. Kasačný súd tým má za zodpovedanú argumentáciu sťažovateľa o porušovaní lehôt na vykonanie MVI stanovených európskym právom, čo malo podľa neho spôsobiť nezákonnosť daňovej kontroly a jej výstupov kvôli jej nezákonnému prerušeniu. Kasačný súd preto nevidí ani dôvod iniciovať ďalšie konanie o prejudiciálnych otázkach, ako to navrhol sťažovateľ, keď výklad Súdneho dvora je dostatočným základom na posúdenie dotknutého sťažnostného bodu.

52. Sťažovateľova námietka proti jeho zaťažovaniu dôkazným bremenom je nedôvodná už z dôvodu jeho mylnej predstavy o tom, že správca dane nemôže pri vyhodnocovaní preukaznosti dokladov vychádzať z odôvodnených pochybností (k tomu postačí odkázať na odôvodnenia napadnutých rozsudkov, ale aj bohatú judikatúru kasačného súdu, napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžfk/40/2017, 4Sžfk/38/2017, 1Sžfk/1/2017, 6Sžfk/43/2017, 1Sžf/82/2016, 1Sžfk/49/2017). V okolnostiach súdených vecí je najmä zrejmé, že správca dane vykonal dostatočné dokazovanie a urobil spolu so žalovaným dôkladné vyhodnotenie dôkazov. Za pozornosť stojí, že preskúmané rozhodnutia nestoja iba na závere o spochybnení predložených dôkazov, ale žalovaný (i krajský súd) dospel priamo k odôvodneným záverom o tom, že deklarované obchody niesli znaky podvodných transakcií. Zistené okolnosti totiž jednoznačne podporujú čiastkový záver žalovaného, s ktorým sa stotožnil i krajský súd, že označení dodávateľa plnili funkciu „nárazníka“, ktorý umožnil sťažovateľovi profitovať z daňovej výhody vo forme odpočítania dodávateľom neodvedenej dane, pričom deklarovaní dodávateľa nevykonávali skutočnú ekonomickú činnosť, a podľa správneho súdu ani nenadobudli tovar a tento nedodali sťažovateľovi. Kasačný súd poznamenáva, že aj keď sťažovateľ citoval európsku judikatúru k problematike daňového podvodu (hoci bezprostredným dôvodom na nepriznanie odpočítania bolo nesplnenie hmotnoprávnej podmienky dodávateľského vzťahu podľa zákona o DPH) tvrdiac, že dôkazné bremeno leží na žalovanom, nijako tým nespochybnil závery z preskúmaných rozhodnutí, pretože tie sú podložené práve dôkazmi a ich vyhodnotením.

53. Ďalej v tejto súvislosti kasačný súd poznamenáva, že aj keby žalovaný uznal, že označení dodávateľa naozaj tovar sťažovateľovi dodali, závery o podvodnom charaktere týchto obchodov by práve v zmysle judikatúry vnesenej samotným sťažovateľom postačovali na nepriznanie práva na odpočítanie dane z dôvodu účasti na daňovom podvode. Zo zistení, ako v rozhodnutiach popísaná spleť spriaznených firiem vykazovala vzájomné obchody s tovarom (najmä hydinou), pričom pracovníci sťažovateľa sa podieľali na vyhotovovaní sporných objednávok či faktúr, a štatutárny zástupca sťažovateľa dokonca aj nakladal s prostriedkami na účtoch dodávateľa Mirbes, je pri neodvedení DPH a neplnení si ďalších štandardných fiškálnych povinností týmto dodávateľom namieste práve záver o sťažovateľovej vedomej účasti na daňovom podvode (ak nie priamo o jeho organizovaní). Námietky, že sťažovateľ nezodpovedá za neodvedenie dane dodávateľom, sú tak v okolnostiach súdených vecí irelevantné. Tu môže sťažovateľ hľadať aj odpoveď na námietky o nepochopení charakteru ich podnikateľskej spolupráce.

54. K námietke sťažovateľa, že začatie daňovej kontroly musí byť odôvodnené konkrétnymi skutočnosťami, kasačný súd uvádza, že takéto pravidlo z Daňového poriadku ani judikatúry nevyplýva, s výnimkou opakovanej daňovej kontroly podľa § 44 ods. 4 Daňového poriadku.

55. Námietky spochybňujúce nestrannosť finančných orgánov a tvrdiace, že kriminalizujú sťažovateľa, považoval kasačný súd za nepodložené. Je prirodzené, že keď zistený skutkový stav poukazuje na podvodné konanie spojené s nedovoleným daňovým únikom, tak z tohto zistenia správny orgán aj vychádza (pozri vyššie o dôvode pre nepriznanie odpočítania dane pri účasti na daňovom podvode) a nemusí čakať na prípadné trestné konanie. Kasačný súd poznamenáva, že pojem účasti na daňovom podvode v zmysle európskej judikatúry nie je totožný s daňovým podvodom podľa trestného práva Slovenskej republiky.

56. Kasačný súd teda uzatvára, že ho sťažnostné body nepresvedčili o nezákonnosti napadnutých rozsudkov, preto konštatuje, že kasačné sťažnosti boli nedôvodné a bolo ich treba zamietnuť.“

57. Kasačný súd navyiac dodáva k namietanej nezákonnosti spôsobu doručovania, podľa ktorej zamestnankyňa poštového doručovateľa mala preberať zásielky za D.. F. A. (str. 25 kasačnej sťažnosti), že táto nebola obsahom žaloby, t.j. ide o neprípustnú novotu (§ 439 ods. 3 písm. b/ SSP), a preto sa ňou nezaoberal.

58. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností preto kasačný súd v súhrne uvádza, že hoci kasačná sťažnosť sťažovateľa bola rozsiahla, vykazovala vysokú mieru abstraktnosti, resp. relatívne nízku mieru konkrétnosti. I napriek uvedenému však kasačný súd bol schopný verifikovať aspoň niektoré - podstatné námietky, s ktorými sa aj vysporiadal v tomto rozsudku, a to primárne odkazom na skorší rozsudok medzi tými istými účastníkmi konania v obdobnej veci. Kasačný súd najmä nemohol prisvedčiť tej námietke sťažovateľa, že daňová kontrola prekročila zákonný časový rámec, čo následne neguje podstatnú časť nadväzujúcej argumentácie sťažovateľa. Z citovaného rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie (k tomu pozri bod 51. vyššie) totiž vyplýva, že prekročenie, resp. nedodržanie lehoty na poskytnutie odpovede na otázku orgánu finančnej správy dožiadaným orgánom finančnej správy nespôsobuje nezákonnosť daňovej kontroly, resp. výstupov z nej a nadväzujúcich rozhodnutí. Kasačný súd má ďalej za to, že krajský súd vo veci aplikoval relevantné právne normy a tieto aj správne interpretoval. Identicky to platí aj pre rozhodnutia súdov, ktoré krajský súd v súdenej veci použil. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu je dostatočne podrobné a správny súd v ňom reaguje na všetky podstatné okolnosti súvisiace s predmetom konania, resp. s podstatnými námietkami žalobcu (sťažovateľa) - prihliadajúc na špecifiká správneho súdnictva (napr. ÚS SR - sp. zn. IV. ÚS 127/2012 - Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy.).

59. Podľa názoru kasačného súdu je najmä z rozsudku krajského súdu, resp. z administratívneho spisu zrejmé, že skutkové okolnosti veci boli orgánmi verejnej správy dostatočne zistené, v priebehu daňovej kontroly, resp. vyrubovacieho konania nedochádzalo k nezákonnému prenášaní dôkazného bremena na sťažovateľa, a to ani v kontexte rozhodovacej praxe Súdneho dvora EÚ, resp. Európskeho súdneho dvora. Sťažovateľom tvrdené spochybnenie vybraných dôkazov sa kasačnému súdu nejaví ako účelové a vo veci nevzhladol ani porušenie princípu dvojinštančnosti konania, keď je nepochybné, že o odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu správcu dane rozhodol žalovaný (ako odvolací orgán). Z rozhodnutí správnych orgánov vyplýva, že tieto vychádzali z vykonaných dôkazov, ich hodnotenie dôkazov neprekračuje rámec zásady voľného hodnotenia dôkazov. Samotné rozhodnutia orgánov verejnej správy vyhodnotil krajský súd ako dostatočne odôvodnené a zhodne k tomuto záveru dospel aj kasačný súd. V tejto súvislosti kasačný súd dopĺňa a nespochybňuje (najmä v kontexte argumentácie uvedenej napr. na str. 40 - str. 45 kasačnej sťažnosti), že je nepochybne vhodné, ak priamo z rozhodnutí správcu dane, resp. odvolacieho orgánu explicitne vyplynú okolnosti odôvodňujúce účelnosť aplikácie inštitútu MVI, avšak - na strane druhej - absencia týchto informácií v rozhodnutiach orgánov verejnej správy, ktoré sú predmetom súdneho prieskumu, nemusí vždy a bez ďalšieho viesť k vysloveniu ich nezákonnosti súdom. Táto otázka musí byť skúmaná individuálne v každom súdenom prípade, pričom nie je vylúčené, aby účelnosť aplikácie inštitútu MVI bola v rámci konkrétneho konania pred súdom dostatočne abstrahovaná aj z iných podkladov založených v spise (napr. z protokolu z daňovej kontroly). V súdenej veci však kasačný súd nezistil také vady spojené s aplikáciou nástroja MVI, ktoré by mali spôsobovať nezákonnosť daňovej kontroly, resp. jej výsledkov (k tomu pozri toto odôvodnenie vyššie). Záverom krajského súdu o tom, že skutočnosti relevantné pre rozhodnutia vydané vo veci boli zistené v potrebnej miere a že v správnych rozhodnutiach boli tieto aj primerane odôvodnené, preto kasačný súd nemohol nič vytknúť (k tomu pozri najmä body 79. - 81. rozsudku krajského súdu). Navyiac, orgány verejnej správy (správca dane a žalovaný), resp. krajský súd nesuplovali vo veci činnosť trestných súdov, keď tieto na sťažovateľa nehľadeli ako na páchatel'a trestného činu (podvod v oblasti správny daní - k tomu pozri str. 35 kasačnej sťažnosti), ale - práve naopak - vlastnou činnosťou obstarávali, vykonávali a hodnotili dôkazy obstarané vo veci podľa daňovo-právnych predpisov. Pri takýchto úkonoch, samozrejme, nie je vylúčené, aby orgán verejnej správy (správca dane, resp. žalovaný) dospel k záveru, že konanie daňového subjektu vykazuje známky podvodného konania (v kontexte daňového práva). Tým orgány verejnej správy (orgány finančnej správy) „neodsudzujú“ daňový subjekt (keďže takáto činnosť by nepochybne bola mimo rámca ich právomoci) a rovnako neporušujú princíp prezumpcie nevinu daňového subjektu v trestnoprávnom režime.

60. Pre úplnosť kasačný súd konštatuje, že obdobná vec rovnakých účastníkov konania bola predmetom konania a rozhodovania kasačného súdu aj v právnych veciach - sp. zn. 1Sžfk/16/2019 zo dňa 28.02.2022, sp. zn. 10Sžfk/26/2019 zo dňa 25.05.2022, sp. zn. 2Sžfk/9/2019 zo dňa 27.05.2022, na ktoré rozhodnutia kasačný súd v súlade s § 464 ods. 1 SSP poukazuje.

61. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že námietky uvedené v kasačnej sťažnosti nie sú relevantné a neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozsudku krajského súdu. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

62. Záverom kasačný súd uvádza, že v priebehu konania o podanej kasačnej sťažnosti, sťažovateľ podaním zo dňa 21.11.2019 doručeným kasačnému súdu dňa 27.11.2019 požiadal o prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ SSP. Sťažovateľ sa domáhal toho, aby kasačný súd položil Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálne otázky vymedzené v predmetnej žiadosti a súčasne formuloval návrh na prerušenie konania (str. 7 žiadosti zo dňa 21.11.2019) - ďalej ako „prvý návrh na prerušenie konania“. Nevyhnutnosť polozenia prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie odôvodnil sťažovateľ tým, že je potrebné, aby súdny dvor dal „záväznú odpoveď na otázku, či v prípade, ak dôjde k prerušeniu daňovej kontroly za účelom medzinárodnej výmeny informácií a táto medzinárodná výmena informácií trvá dlhšie, ako sú lehoty určené nariadením, či to spôsobuje zamýšľané právne účinky, a to spočívajúce lehoty na vykonanie daňovej kontroly.“ V prvom návrhu na prerušenie konania sťažovateľ uviedol osem parciálnych otázok (označených ako a) až h)), pričom ich podstata spočívala primárne v zistení právnej povahy lehot (pre realizáciu MVI) a právnych následkov ich prekročenia, resp. nedodržania (k tomu pozri citovanú časť z danej žiadosti vyššie v tomto bode odôvodnenia).

63. Dňa 01.04.2020 požiadal sťažovateľ o prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 písm. a/ a § 100 ods. 2 písm. a/ SSP odkazujúc na to, že iný senát kasačného súdu sa obrátil na Súdny dvor Európskej únie s prejudiciálnymi otázkami relevantnými aj pre súdenu vec (ďalej ako „druhý návrh na prerušenie konania“). Na základe druhého návrhu na prerušenie konania, kasačný súd konanie prerušil a následne v ňom pokračoval (k tomu pozri aj bod 38. tohto odôvodnenia).

64. V súdnom konaní (na SD EÚ), ktoré bolo dôvodom prerušenia konania o kasačnej sťažnosti na základe druhého návrhu na prerušenie konania, Súdny dvor Európskej únie hodnotil právnu povahu lehot (na realizáciu MVI) a dopady ich nedodržania, resp. prekročenia, pričom tieto závery boli relevantné aj pre súdenu vec (k tomu pozri aj bod 51. odôvodnenia tohto rozsudku). Najmä z uvedeného dôvodu potom kasačný súd návrhu sťažovateľa na predloženie predbežných otázok súdnemu dvoru nevyhovel a zamietol tento jeho (prvý) návrh na prerušenie konania.

65. Pre úplnosť kasačný súd uvádza, že povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku nie je absolútna. Naopak, z povinnosti položiť prejudiciálnu otázku existujú výnimky, ku ktorým Súdny dvor dospel svojou judikatúrou, keď už v marci 1963 v prípade *Da Costa* 28/62 stanovil doktrínu *Acte éclairé*, ktorou posilnil precedenčný charakter svojich rozhodnutí a následne v roku 1982 - v prípade *CILFIT* vo veci 283/81 - doktrínu *Acte clair*. V tejto veci bola talianskym kasačným súdom priamo položená otázka výkladu tretieho odseku čl. 177 Rímskych zmlúv (dnes čl. 237 ZFEU), t.j. či má súd poslednej inštancie skutočne povinnosť predbežnú otázku položiť vždy alebo len v prípade, ak po predbežnom prieskume dospeje k záveru, že vo veci existujú dôvodné interpretačné pochybnosti („on the prior finding of a reasonable interpretative doubt“). Súdny dvor zaujal stanovisko, že príslušný národný súd predbežnú otázku položiť nemusí - okrem iných - v prípade, ak je uplatnenie práva Spoločenstva tak jasné, že neponecháva priestor na rozumné pochybnosti. Predmetný záver je primerane replikovaný aj v neskorších rozhodnutiach súdneho dvora - napr. C-495/03 (*Intermodal Transports BV c/a Staatssecretaris van Financiën*): „Po druhé a bez rozporu s odôvodnením vyplývajúcim z rozsudku z 30. septembra 2003, *Köbler* (C-224/01, Zb. s. I-10239), ponecháva judikatúra vyplývajúca z rozsudku *Cilfit* a i., už citovaného, len vnútroštátnemu súdu, aby posúdil, či je správne uplatnenie práva Spoločenstva také jasné, že niet miesta na žiadne rozumné pochybnosti a v dôsledku toho, aby rozhodol, že sa zdrží predloženia otázky Súdnemu dvoru, týkajúcej sa výkladu práva Spoločenstva, ktorá vznikla pri konaní na tomto súde (rozsudok zo 17. mája 2001, *TNT Traco*, C-340/99, Zb. s. I-4109, bod 35).“

66. Z vyššie uvedených dôvodov (najmä bod 64. a bod 65. tohto rozsudku) preto kasačný súd o predmetnom návrhu rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku I. tohto rozsudku a kasačné konanie

neprerušil, keď dospel k záveru, že pre rozhodnutie vo veci nie je potrebné obracať sa s predbežnou otázkou na Súdny dvor EÚ. Uvedené je v konečnom dôsledku súladné aj s procesným postupom iných senátov kasačného súdu v obdobných veciach (k tomu porovnaj napr. rozsudok NS SR - sp. zn. 1Sžfk/16/2019 zo dňa 28. februára 2022).

67. O trovách kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada dôvodne vynaložených trov kasačného konania prislúcha len v prípadoch, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré podľa obsahu súdnych spisov nenastali, preto súd účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

68. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP, § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e** je prípustný.